

Chuyện Tình Con Mèo Trắng

Ngày Lan mới dọn nhà, lần đầu tiên vừa bước chân lên bậc cấp, con mèo trắng chạy đến chào đón như đã chờ đợi Lan từ lâu. Nó cất tiếng kêu Meo Meo rồi dụi đầu vào chân nàng, dùng ngôn ngữ của loài mèo như để nói: " Chúng ta làm bạn nhé! Đừng đuổi tôi, tôi sẽ trung thành với bạn". Thế rồi bắt đầu từ phút ấy, con mèo cứ quấn chân Lan mãi không thôi. Từ bé, Lan vẫn ngại gần chó mèo. Cứ đến đâu có bóng dáng mọi thứ chim thú là Lan hắt hơi ngạt thở, ngứa ngái cùng mình. Và nếu ban ngày Lan đến chơi nhà ai có nuôi chó mèo thì tối về thế nào cũng nổi cơn ho hen liên miên.

Biết mèo, biết mình, Lan không để cho con mèo trắng vào nhà, tuy lúc nào nó cũng chực chờ sẵn, cứ đợi Lan mở cửa là cố xông vào. Cuộc tranh đấu xâm nhập và bảo vệ lãnh thổ giữa Lan và con mèo không quá gay gắt, nhưng cũng không kém phần quyết liệt. Ai cũng biết mình muốn gì, và cả hai tranh nhau chi li từng tấc đất để đạt mục đích của mình. Phần Lan dù cố giữ phép lịch sự, nhưng nếu cần, chẳng hạn khi thấy đối phương quá u mê, nhất định vượt đèn đỏ thì cũng hết khách khí.

Còn con mèo tuy bé nhỏ nhưng rất nhanh nhẹn. Chỉ một cái nhún mình, nó có thể chui dưới chân Lan, vọt qua khe cửa nhanh như chớp. Lan phản ứng bằng một cái quét chân rất mạnh, tưởng như hất được cả tảng đá, huống chi đối phương chỉ là một con mèo tí hon, cả thân hình độ hai gang tay mà cũng chẳng nặng bao nhiêu. Sau nhiều lần như thế, con mèo trắng biết thân phận, đành ngừng lại ở ngưỡng cửa, nhìn theo Lan bước chân vào nhà với đôi mắt ngạc nhiên nghi ngờ như chống đối, như hoang mang. Suốt thời gian ở trong nhà, Lan không biết con mèo trắng làm gì ở bên ngoài. Nó có đi đâu, có đến nhà khác, hay đi tìm một chỗ ngủ ấm nào khác không. Nhưng cứ mỗi lần mở cửa, bất cứ giờ phút nào, dù cửa trước hay cửa sau, chỉ trong nháy mắt là con mèo đã hiện ra. Nó chào mừng Lan bằng tiếng Meo Meo đủ giọng cao thấp, và nó cũng không bao giờ quên dụi đầu vào chân tay quần áo Lan như muốn truyền ướp cái mùi mèo nồng nặc vào người Lan để tuyên bố quyền sở hữu. Sau nghi lễ tuyên thệ truyền thống ấy, nó bám chặt lấy chân Lan. Bất cứ Lan bước tới hay bước lui, nó đều theo sát bên cạnh và dù nhiều lần bị dẫm lên chân, lên mình nó vẫn không chừa. Nó thích nhìn kỹ, nhìn gần, nó cố chen vào cho bằng được giữa chân tay Lan để xem chúng nó múa men hoạt động gì. Dù Lan nhặt cỏ, trồng hoa xới đất, hay chỉ thu dọn xếp đặt những việc lật vật quanh nhà, bất cứ Lan làm việc gì nó cũng phải được dự phần, mà phần của nó cố nhiên là phần làm vướng chân vướng tay Lan. Hình như ngoài sự tò mò muốn xem Lan làm gì, nó còn kiểm soát xem Lan làm đúng hay sai. Thình thoảng nó lại cất tiếng meo meo, lúc dịu dàng, lúc cứng rắn như tỏ thái độ chấp thuận hay phản đối. Nó thích dụi đầu vào chân tay Lan, hơn nữa, nó còn thích ấp ú cả đầu mặt vào người Lan. Nhiều lúc quá khó chịu, Lan đã gạt nó hơi nặng tay để giới hạn sự thân mật. Thình thoảng bắt gặp ánh mắt nhìn của con mèo có vẻ ai oán, Lan tội nghiệp khẽ vuốt nhẹ đầu nó. Con mèo vội vàng reo lên những tiếng "meo meo" vui mừng, rồi xuống giọng gừ gừ trong cổ họng. Cả người nó rung rung, nhắm mắt lại lim dim như lơ mơ hưởng thụ sự sung sướng bất ngờ. Nó xoay hẳn đầu, dụi vào tay Lan bằng tất cả mặt mũi tai má, như muốn truyền sang cho Lan nguồn rung động đầy biết ơn.

Lan đoán là con mèo đã bị chủ trước dọn nhà bỏ quên lại, hay nó vẫn đang có chủ nhưng tính thích bụi đời nên ưa lang thang tìm bạn bốn phương. Lan định không cho nó ăn, có lẽ ít lâu nó sẽ chán bỏ Lan để tìm một mái ấm, hay tìm về với chủ cũ. Nhưng trái lại con mèo không tỏ ra chán nản, cũng không lộ vẻ đau ốm rét mướt vì phải sống ngoài mái hiên trong đám thùng gỗ bỏ không. Nó vẫn bám riết chân Lan, và vẫn mãi nguyện khi được bàn tay Lan sờ nhẹ lên cổ. Sau một thời gian giằng co khá lâu, kết quả con mèo trắng thắng trận, nếu quả có mặt trận. Sự trung thành chịu đựng và kiên chí của con mèo làm Lan cảm động nghĩ rằng có lẽ sau hai năm trời chịu đựng mỗi tuần một phát tiêm, Lan đã bớt ho hen khi trông thấy chó mèo, và cũng không thấy khó thở khi gần chúng. Lan cho rằng sự hiện diện của một con mèo nhỏ bé trong đời chắc cũng không có gì xáo trộn phiền phức lắm. Bước đầu, Lan mua cho nó một cái vòng cổ để tổng khứ đám bọ chét nhờn nhờn dạo chơi trong đám lông dày đặc. Con mèo chấp nhận cái vòng như cô dâu chấp nhận chiếc nhẫn cưới. Cuộc đời đôi bên từ nay coi như có khế ước ràng buộc với nhau. Các nhà hàng xóm bắt đầu ngắm con mèo với đôi mắt tán thưởng. Nó dần dần sạch và đẹp ra. Chỉ có một chiếc vòng cổ trừ bọ chét mà cái vẻ man dại mèo hoang biến ra dáng mèo nhà. Con mèo chịu khó chải chuốt làm đẹp hơn. Bộ lông vừa dài, vừa dày vừa xám xịt